

CHƯƠNG THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

NHỮNG CÁI BẤT NGỜ

Người áo đen ở xa xa, vỗ tay cười lớn :

-Hay quá! Hay quá! Con bướm vờn hoa ngày nào đã biến thành con gà nhúng nước!

Hồ Thiết Hoa vừa hét vừa đứng lên.

Lão bán mì cũng nhào tới, chụp áo y, gào ầm ỹ :

-Mất để đâu, đi đường lại chẳng mang theo ? Cả nhà ta sống nhờ vào gánh mì, người huỷ hoại mất rồi, ta làm sao ? Người phải chết với ta!

Hồ Thiết Hoa toan hất áo lão ta, nhưng nghĩ lại lỗi do mình, nên dần tánh nóng, dịu giọng bảo :

-Buông ta ta, thiệt hại bao nhiêu, ta đền cho!

Lão bán mì cao giọng :

-Đền! Đền thì trao tiền đây! Vốn đến bảy lượng bạc đấy! Kể các món linh tinh, cộng tất là mười lượng đấy! Ta chưa tính số lời bán được trong đêm nay!

Hồ Thiết Hoa đáp gấp :

-Được rồi! Thì ta đền cho mười lượng!

Nói ra, nghe tự nhiên lắm song y kêu khổ thầm.

Trên đời này, có ai nghèo hơn y ?

Nghèo, chẳng phải y không kiếm ra tiền. Dù muôn vạn lượng đến tay, y cũng tiêu hoang phí trong mấy hôm là hết nhẵn. Chẳng bao giờ trong túi có một đồng.

Dĩ nhiên, hiện tại y chẳng có một đồng. Vả lại, nếu có tiền, y cũng chẳng mang theo trong trường hợp đuổi bắt thích khách.

Lão bán mì lại giục :

-Tiền đâu, chịu đền thì trao đây ?

Hồ Thiết Hoa hứa ngang :

-Sáng mai! Nhất định sáng mai ta đưa cho!

Lão bán mì nổi giận :

-Ta biết trước, người nghèo mạt, làm gì có tiền đền cho ta ? Cho người biết, nếu người không đền, ta nhất định liều mạng với người đó!

Người áo đen còn đứng đó, cười hì hì mãi.

Hồ Thiết Hoa bị ngăn trở, nổi giận hét :

-Ta nói ngày mai là ngày mai! Người có buông tay không ?

Y lại toan vùng tay khỏi lão bán mì, ngờ đầu lão có sức mạnh phi thường, chụp tay y nắm cứng như hai gọng kềm kẹp chắc.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, biết ngay lão bán mì là một cao thủ.

Cứ theo tình hình này, thì lão này hẳn chung bọn với người áo đen, cố ý chặn đường y.

Nếu là lúc nào, Hồ Thiết Hoa không hề biết sợ. Nhưng giờ đây, y chỉ còn một tay, mà công lực lại kém giảm rất nhiều.

Y không còn động đậy gì nổi nữa.

Một người áo đen kia chưa chắc gì y đủ sức ứng phó, thêm một lão này, y cầm chắc cái khổ rồi!

Lão bán mì lại léo nhéo :

-Trao tiền đây! Người không trao, ta quyết liều mạng với người!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

-Người tưởng ta không biết người...

Y chưa dứt câu, lão bán mì vội đưa tay bịt miệng y, thấp giọng thốt :

-Tiểu tử còn đứng kia, ta giúp người một tay, hẵn không thể chạy thoát!

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lão bán mì lại mắng lại gào, vừa mắng vừa gào, vừa đưa ánh mắt bảo Hồ Thiết Hoa ngằm chuẩn bị.

Hồ Thiết Hoa vùng mạnh.

Lão bán mì buông tay, vừa đẩy y.

Nướng theo cái đà của lão, Hồ Thiết Hoa vọt tới, vượt hơn bảy trượng.

Người áo đen kinh hãi kêu lên :

-Người...

Hắn vừa mở miệng, Hồ Thiết Hoa đã đến quá gần, chỉ còn cách hắn độ trượng thôi.

Tay cầm chiếc hộp Bao vũ Lê hoa Đình, y kêu lên :

-Ta đang cầm vật gì, hẵn người cũng hiểu rồi. Nếu người nhúc nhích, ta bấm nút liền. Hai mươi bảy mũi đinh sẽ xuyên thủng thân thể người!

Người áo đen hộp một hơi không khí :

-Người muốn gì ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Ta và Lưu Hương có cừu hận gì với người, sao người ám toán hẵn, để liên lụy đến ta luôn ?

Người áo đen lắc đầu :

-Ta chẳng có thù oán gì với hẵn!

Hồ Thiết Hoa quát :

-Thế ai chủ sử người làm việc đó ?

Người áo đen lắc đầu :

-Cũng chẳng phải nốt!

Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt một vòng, cười lạnh :

-Nếu vậy, người gỡ vuông bao mặt ra đi. Cho ta xem sắc diện người biến đổi như thế nào ?

Người áo đen giật mình, chừng như lời nói đó làm hấn chấn động rất mạnh.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Ta biết trước, thế nào ta cũng nhận ra người! Mà người cũng như vậy, nên dấu đầu dấu đuôi, ẩn nấp trong bóng tối, chẳng dám chương mặt trông thấy ai! Bây giờ, người rơi vào tay ta, liệu người còn che dấu được nữa chăng ?

Y ngưng nói, ngưng cười.

Rồi đột nhiên y hét lớn :

-Nếu người không gỡ chiếc bao mặt, trước hết ta huỷ hoại đôi chân người, và sớm muộn gì người...

Y chưa dứt câu, người áo đen cười lớn, át cả tiếng nói của y, thành ra y bỏ dở.

Hồ Thiết Hoa cười giận :

-Người cười gì ?

Người áo đen điềm nhiên :

-Ta cười ta! Ta cười việc ân của ta! Tại sao ta đa sự ? Cứu mạng người đôi ba phen làm chi. Để người sống lại, lấy oán trả ân ? Ta cứu người ngày trước, giờ đây người dùng ám khí uy hiếp ta!

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Người cứu mạng ta ?

Người áo đen hừ lạnh :

-Người rơi vào tay Thạch quan Âm, ai vì người mà hạ sát tất cả môn đệ của mục ấy ? Người trúng độc của mục ấy, ai cho người thuốc giải? Chẳng lẽ người quên những việc đó ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh :

-Hoạ my Diệu ? Thế ra người là Hoạ my Diệu ?

Người áo đen buông gọn :

-ừ!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Lúc đó người cứu ta, sao bây giờ người muốn giết ta ?

Người áo đen lạnh lùng :

-Nếu ta có ý giết người, liệu người có sống được đến giây phút này không ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, đoạn lẩm nhẩm :

-Thế tại sao... người...

Người áo đen chặn lại :

-Người đừng hỏi gì cả! Hiện giờ ta muốn đi. Giả như người là kẻ vong ân bội nghĩa, lấy oán báo ân, thì cứ phóng Bạo vũ Lê hoa Đình sát hại ta đi!

Hắn thốt xong, quay mình đi liền.

Hồ Thiết Hoa gọi gấp :

-Khoan! Đợi một chút!

Người áo đen không quay đầu lại, cứ thoát đi. Trong thoáng mắt, hắn mất dạng.

Hồ Thiết Hoa nhìn theo bóng hắn sững sờ.

Dù sao hắn vẫn thọ ơn cứu mạng, Hoạ my Điều có làm điều bại hoại, có hành tung bí mật gì, hắn cũng là người ơn!

Có ai ở phía sau, đứng hắng lên một tiếng, rồi cười đoạn thốt :

Nơi Huê dung Đạo ngày xưa, Quan Công buông tha Tào Tháo, câu chuyện đó còn truyền đến nay! Hồ đại hiệp hành động như vậy, đáng ngợi lắm!

Thì ra, lão bán mì chưa đi, lão ở đó theo dõi sự tình.

Hồ Thiết Hoa quay mình, vòng tay chào, đoạn nhếch miệng cười khổ :

-Tại hạ cùng lão trượng, bình sinh không hề quen biết, lão trượng có hảo ý giúp đỡ, làm tại hạ cảm kích vô cùng!

Lão bán mì mỉm cười :

-Hồ đại hiệp không nhận ra lão phu, chứ lão phu thì đã nghe danh Hồ đại hiệp từ lâu!

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

-Danh vọng gì tại hạ! Lão trượng nói thế, tại hạ thẹn vô cùng. Chẳng hay lão trượng có thể cho tại hạ biết tên họ chẳng ?

Lão bán mì cười nhẹ :

-Lão phu là Đái độc Hành!

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Lão trượng là Vạn lý độc Hành Vạn tiền bối trong Cái bang ? Thảo nào lại chả có công lực đẩy tại hạ bay đi như gió cuốn ?

Y vòng tay chào lượt nữa :

-Tại hạ xin nhận tội thất kính!

Đái độc Hành khoát tay :

-Làm gì có tội lỗi! Hồ đại hiệp bỏ qua đi!

Hồ Thiết Hoa lai hỏi :

-Tại sao lão tiền bối...

Đái độc Hành chặn lời :

-Đại hiệp muốn hỏi tại sao lão phu không ăn xin nữa mà lai đổi sang nghề nấu mì ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Tại hạ hết sức kỳ quái về việc đó!

Đái độc Hành thở dài :

-Đệ tử trong bốn bang, mang bị gậy đi khắp sông hồ không ngoài mục đích cuộc sống đòi ngoại vật thoát ly mọi lợi thế nhân quyền, mặc đời tranh đấu, mình đứng

ngoài vòng tham vọng của con người. Nhưng gần đây phát sanh ra nhiều biến cố, khiến cho khách giang hồ đổ kỵ bọn Cái bang, phàm ai gặp bọn ăn xin cũng đều khinh ghét căm hờn, không lánh xa được thì dùng mưu toan hãm hại. Do đó, Cái bang tạm thời xếp bị gậy vào một xó, đổi ngay nghề nghiệp để tránh cái hoạ tàn diệt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài :

-Phải, tại hạ cũng phần nào biết được câu chuyện do tiền bối vừa nói!

Rồi y tiếp :

-Tiền bối có hào tâm hiệp tánh, xem kẻ ác như kẻ thù, thường gánh việc bất bình cho thiên hạ! Do đó, năm xưa tiền bối thích du lãm khắp sông hồ, tìm những việc bất bình mà can thiệp. Rất tiếc, hành tung bí mật, thoát ần thoát hiện, thoát ở nơi này thoát đến nơi khác! Thành ra không ai biết mặt, bằng không thiên hạ đi tìm tiền bối trình bày oan ức, và trên đời này hẳn không còn một kẻ bạo tàn qua sự can thiệp của tiền bối!

Y kết luận :

-Những kẻ có cái tâm bại hoại khi nào lai dám chạm mặt tiền bối!

Đái độc Hành cười khổ, thở dài mấy tiếng :

-Sau cuộc viễn du từ Nam hoang trở về, lão phu nghe nói đến sự bất hạnh soái trong bốn bang, lòng hết sức bi phẫn. Giả như lúc đó không có Lưu Hương trọng nghĩa giúp một tay, thì thanh danh của Cái bang phải chôn vùi trong tủ nhục!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Tánh khí của Lưu Hương giống như lão tiền bối, gặp việc bất bình là nhất định can thiệp!

Đái độc Hành gật đầu :

-Đó cũng là nghiệp dĩ của con người có cai chết quá đi! Lão phu thừa hiểu là Hồ đại hiệp là bạn chí thân của Soái Lưu Hương, tuy chưa biết mặt đại hiệp lần nào, lão phu hằng ao ước gặp mặt một lần. Đêm nay, bỗng nghe tiểu tử gọi đại hiệp là Hoa hồ Điệp, tại hạ biết ngay là đại hiệp và nghĩ rằng không thể không can thiệp vào sự tình.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt, đột nhiên hỏi :

-Tiền bối từng dầm dấp chân trên khắp sông hồ trong nhiều năm hẳn có nghe đến Hoạ my Điểu chứ ?

Đái độc Hành lắc đầu :

-Chính lão phu đang tự hỏi hẳn là ai! Hẳn có thuật khinh công khá lắm, tuy không sánh được Lưu Hương, song cũng đáng mặt nhất nhì trên giang hồ. Con người đó hẳn phải có danh lớn! Cho nên lão phu nghĩ, ba tiếng Hoạ my Điểu chỉ là một danh hiệu giả, do đó chúng ta không biết được chân tướng của hẳn!

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Không lẽ hần là người vừa góp mặt trên giang hồ ? Hần tỏ ra rất nhiều kinh nghiệm, mà một con chim non làm thế nào ngang dọc tự nhiên giữa đất rộng trời cao đầy nguy hiểm ?

Đái độc Hành nghĩ :

-Theo ý của lão phu nghĩ, hần phải là tay lão luyện, thành danh từ lâu trên giang hồ. Hần phải là người quen của Hồ đại hiệp, cho nên hần không để cho đại hiệp thấy mặt thật.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

-Tại hạ cũng có nghĩ như vậy! Cho nên, tại hạ bức hần cởi bỏ khăn bao mặt. Soát lại ký ức, tại hạ không tưởng nổi trong hàng bằng hữu có ai khả dĩ là hần.

Đái độc Hành thốt :

-Còn một điểm này, lão phu hết sức kỳ quái...

Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

-A !

Đái độc Hành tiếp :

-Hần đã không có ý hại Hồ đại hiệp, tại sao còn dẫn dụ đại hiệp đến đây ?

Hồ Thiết Hoa giật mình kêu lên :

-Nguy rồi! Điều hổ ly sơn!

Đái độc Hành kinh dị :

-Cái chi là điều hổ ly sơn ?

Hồ Thiết Hoa đâu còn thì giờ, tâm tư đâu để giải thích ? Đến cả cái vẩy tay sang Đái độc hành y cũng không kịp làm.

Y cấp tốc quay mình vọt đi liền.

Y nhớ đến Tiểu Phi và đình ninh là chàng đã bị hại rồi!

Bây giờ, y nhớ lại kể như quá muộn!

Cửa sổ còn mở như trước, con mèo trên bàn đã chết rồi. Gió lạnh cuốn vào, làm tắt ngọn đèn.

Gian phòng trọ có đèn, còn lạnh lùng, hướng hồ không có đèn ?

Tiểu Phi nằm trên giường tuy chưa chết, song chẳng khác nào con mèo nằm kia.

Một bóng người lướt ngang qua cửa sổ.

Bóng đó vận y phục đen bó sát mình, mặt bao khăn đen kín mít, hành động nhanh nhẹn như mèo.

Bóng đó đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, tay cầm trường kiếm, còn vò giắt nơi lưng.

Kiếm sắc bén phi thường, đêm không sáng nhưng kiếm chớp sáng đủ biết đó là một thanh kiếm báu, chém người không vấy máu.

Hắn chưa vào vội, hắn ở bên ngoài nghe động tĩnh.

Bên trong, Tiểu Phi nằm im lìm, hơi thở nghe rất nhỏ, hơi thở mồn dần, sắp đứng lại trong bất cứ phút giây nào.

Đối tượng nằm chờ chết vì bạo bệnh, kẻ kia đã đến, còn ngại gì mà chưa vào ?

Vào là đắc thủ ngay, bất quá chỉ trở bàn tay, ánh thép chiếu lên là đi đứt một mạng người, cái người mà hắn đang nhắm ?

Nếu là lúc thường, Tiểu Phi đã phát giác ra sự có mặt của hắn, dù hắn còn ở ngoài xa mấy trượng, chứ chẳng cần hắn vào sát cửa sổ.

Nhưng, trong tình trạng này, chàng mất cả trí giác, vô phương làm một phản ứng nhỏ.

Bóng đen đang đứng vụt ngồi, ngồi rồi đứng lên, chừng như hắn đắn đo.

Thân vóc hắn, cao hơn người tự xưng là Hoạ my Điều với Hồ Thiết Hoa. Hắn cũng có vẻ mạnh mẽ hơn.

Nhưng, thuật khinh công của hắn còn kém người kia một bậc.

Bởi thuật khinh công kém một bậc, hắn phải nắm bệ cửa lấy đà nhảy vào phòng.

Trong phòng tối quá, dù hắn đã nhìn vào từ lâu, nhưng khi vào trong rồi, vẫn ngỡ như thường, hắn phải nép mình trong một góc rất lâu, mới nhận định rõ mọi vật.

Trên giường, Tiểu Phi nằm như chết.

Hắn dè dặt bước tới.

Hắn bước rất nhẹ, song bên ngoài vừa có cơn mưa, cỏ đất còn sũng nước, đôi giày của hắn thấm nước, qua bước chân tuy nhẹ, giày vẫn vang lên tiếng lộp xộp...

Hắn giật mình dừng chân, dừng rồi bước tới, vừa bước vừa xem chừng Tiểu Phi.

Cuối cùng hắn cũng đến được gần giường. Đến rồi là phải hành động.

Thanh trường kiếm được cử cao, mũi chéch xuống yết hầu Tiểu Phi.

Thanh trường kiếm hạ xuống!

Phụp!...

Hồ Thiết Hoa vừa chạy, vừa tự mắng, y nghĩ giả như Tiểu Phi có việc gì, thì y không thể sống sót với niềm khổ hận hối tiếc triền miên.

Y tức uất, mình không mọc cánh mà bay.

Bỗng, y dừng chân. Chạy mãi, suy nghĩ mãi, vả lại đường không xa lắm, thế mà y vẫn chưa về đến khách sạn.

Thị thành, là thị thành lạ. Hoạ my Điều dụ dẫn y một mực chạy đi, không nhận định phương hướng. Bây giờ trở lại, còn biết lối nào mà về ?

Nóng nảy quá, y vỗ cửa một nhà, gọi thức ầm lên hỏi đường. Nhưng khi chủ ra rồi, y cũng chả biết khách sạn có cái hiệu gì.

Không biết hiệu khách thì còn hỏi gì nơi ai ?

Y đứng chờ người trong mưa ướt sũng nước, chẳng rõ trong đó có nước mắt của y chăng ?

Phụp!...

Lại tiếng phụp đó, do mũi kiếm phát lên, nhưng chẳng phải là mũi kiếm xuyên thủng yết hầu của Tiểu Phi, mà đâm xuống chiếc gối.

Tiểu Phi đã kịp thời xoay đầu qua một bên né tránh.

Người đó biết mình đâm hụt, hoảng hồn, toan rút kiếm, nhưng kiếm dính tại chỗ, hấn không rút nổi.

Hấn toan bỏ kiếm thoát đi.

Tiểu Phi đã chụp cổ tay hấn, áng nơi mạch môn.

Hấn cũng phản ứng nhanh, xoè tay kia dùng tay làm đao chặt xuống tay Tiểu Phi.

Bằng một tiểu xảo, Tiểu Phi gạt tay, hấn nhào tới, tay kia của hấn chặt xuống tay này, cũng của hấn.

Hấn đau quá, vội rú lên một tiếng thảm.

Trong lúc đó, Tiểu Phi chọt một ngón tay vào hông hấn, nửa thân mình của hấn tê dại hấn lại. Hấn không còn cử động được nữa.

Trong bóng tối, đôi mắt của Tiểu Phi chớp sáng ngời. Đôi mắt đó, nào phải đôi mắt của kẻ mang bệnh nặng chờ chết ?

Người áo đen rung rung giọng thốt :

-Người...

Hấn không nói được gì thêm.

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Tại hạ biết chắc, thế nào các hạ cũng đến cho nên cố gắng ở đây chờ nhau.

Người áo đen đỏ mồ hôi đầu, ướt cả mặt :

-Người... người không bệnh ?...

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thân xác không, nhưng tâm thì bệnh. Cái bệnh tâm, phải được chữa bằng phương thuốc đặc biệt. Phương thuốc có một dược liệu duy nhất. Dược liệu, là lai lịch của cát hạ. Biết được lai lịch cát hạ rồi, tại hạ hết bệnh ngay.

Người áo đen thở dài :

-Quả nhiên Lưu hương soái danh bất hư truyền! Hôm nay tại hạ nhận bại. Hương soái muốn gì tại hạ xin vâng theo ý muốn của Lưu hương soái.

Bỗng, hấn cười ha hả tiếp :

-Tại hạ biết, dưới Lưu hương soái từ bao lâu nay, chưa có một ai táng mạng!

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Đúng vậy, tại hạ không thích giết người. Nhưng đối với kẻ đôi phen ba lượt, toan tìm cách ám sát tại hạ, nếu không biết được lai lịch kẻ đó, tại hạ bắt buộc phải phá lệ! Cái lệ này, có bị phá hay không, hiện tại tùy nơi cát hạ.

Người áo đen đáp :

-Tại hạ không oán, không thù cát hạ, nên chẳng có ý sát hại cát hạ.

Tiểu Phi trở mặt :

-Thế cát hạ đến đây hôm nay, là lần thứ nhất ?

Người áo đen lắc đầu :

-Chính là lần thứ hai.

Tiểu Phi cau mày :

-Các hạ không có ý, tất có người chủ sử ?

Người áo đen gật đầu :

-Đúng vậy. Tại hạ vì...

Bỗng một vệt sáng trắng rất nhỏ, chớp lên rồi tắt liền.

Tiểu Phi vừa kịp thấy người áo đen rung mình, ánh mắt ngời niềm sợ hãi cực độ.

Hắn ấp úng :

-Vì... vì... Lý...

Tiểu Phi biến sắc hỏi gấp :

-Ai ?... Ai ?...

-----oOo-----